

HOOFDSTUK EEN

Met verkleumde vingers knoopte ik een goudkleurig geborduurd lint in de meidoorn en prevelde een wens tot willekeurig welke goden er maar wilden luisteren: ‘Als het kindje wordt geboren, laat mijn moeder dan alstublieft in leven.’ Daarna bond ik een tweede lint iets hoger om een lentegroene tak en mompelde: ‘Zorg er alstublieft voor dat de baby gezond is.’ Bij het ophangen van een derde lint haalden de doorns mijn huid tot bloedens toe open. ‘En als het kan, schenk mijn moeder dan een jongetje. Ze wil niets liever.’

Ik stopte mijn handen terug in de schaapsleren wanten en sloot een moment mijn ogen om mijn gedachten te ordenen. De eenzame meidoorn stond op een open plek in het enorme woud van Zeven Wateren en was volgehangen met offeranden: linten, veters, plukjes wol en kettingen van houten kralen. Zulke losstaande bomen stonden bekend als verzamelplaats van de geesten. Toen mijn moeder nog niet zover in haar zwangerschap was, liep ze zelf elke dag naar deze plek om een eerbetoon in de boom te hangen waarmee ze de goden gunstig stemde en hun vroeg om een gezonde jongen. Nu ze te zwaar was om het hele eind te lopen, deed ik het voor haar.

Het was de hoogste tijd om naar huis te gaan. De volgende ochtend ging immers mijn tweelingzus trouwen en ik had nog een boel te doen. Deirdre was de eerstgeborene van ons beiden en dus net iets ouder dan ik. Maar ik was degene die de huishoudelijke taken van mijn moeder overnam nu zij er te moe voor was. Dat ik dit deed was logisch, aangezien Deirdre morgenmiddag met haar kersverse echtgenoot, Illann, zou vertrekken naar zijn huis in het

zuiden. Daar zou ze haar eigen huishouden hebben. In de nabije toekomst bestond mijn leven dus uit leidinggeven aan het personeel, had ik de taak om de voorraden aan te vullen, huiselijke twisten op te lossen en op mijn jongere zussen, Sibeal en Eilis, te passen. Daar was ik echter niet op voorbereid, maar niemand had verwacht dat mijn moeder op latere leeftijd nog een kind zou baren. Iedereen was gespannen over deze situatie, behalve mijn moeder zelf. Zij beschouwde het kind als een geschenk van de goden. De rest van de familie vermeed het onderwerp omzichtig, uit angst haar de waarheid te zeggen: dat vrouwen van haar leeftijd geen gezonde baby's ter wereld brachten. Om nog maar te zwijgen over de waarschijnlijkheid dat Moeder en het kind het niet zouden overleven en binnen twee maanden zouden overlijden.

'Dank u,' zei ik over mijn schouder terwijl ik wegliep van de meidoorn het schaduwrijke woud in. Het was goed om de geesten van de Andere Wereld te vriend te houden, hoe je ook over hen mocht denken. Het woud van Zeven Wateren was net zo goed hun thuis als dat van ons. Lang geleden werd onze familie de taak toevertrouwd om de geesten een veilig onderkomen te bieden. Het woud was een van de weinige toevluchtsoorden voor de oude rassen in Erin, want de meeste bossen waren gekapt om meer graasgronden voor het vee te hebben en omdat het christendom de druïden en priesteressen had vervangen. Het oude geloof werd slechts in de verste uithoeken beleden op geheime plaatsen. Zeven Wateren was een van die plaatsen.

De weg naar huis slingerde door een dicht eikenbos voordat hij omlaag liep naar de oever van het meer. Op elke andere dag zou ik de tijd hebben genomen om te genieten van de ontelbare tinten groen, het lied van de vogels, het gefilterde zonlicht op de bosgrond. Maar vandaag had ik haast. Tegen het vallen van de avond zouden de gasten voor de bruiloft arriveren en ik had nog heel wat te doen. Ik was het aan mijn ouders verplicht dat alles zo soepel mogelijk zou verlopen, zoals het zou gaan wanneer mijn moeder zelf de leiding had. Ik wist dat mijn vader het huwelijk liever nog wat had uitgesteld tot in de herfst, en niet alleen omdat mijn moeder nu te zwak was. Maar zodra Illann verliefd was geworden op mijn zus, had hij er geen gras over laten groeien en wilde hij haar zonder uitstel trouwen. Vader beschouwde deze verbintenis te waardevol om een risico te lopen door aan te dringen op uitstel. Illann was het clanhoofd van de zuidelijke Uí Néill en nauw ver-

want aan de Hoge Koning. Dit huwelijk was er een uit duizenden. Gelukkig leek Deirdre net zoveel van Illann te houden als hij van haar. Sinds de dag dat ze hem ontmoet had, liep ze over van opwinding.

De eiken torenden hoog boven mij met hun bemoste stammen glinsterend in het diffuse licht. Op de zachte bosgrond waren mijn voetstappen nauwelijks hoorbaar. Tussen de bomen in de verte zweefden vluchtige wezens van ragfijne mistschaduwen. In de dikke laag bladeren rondom de wortels schoten kleine wezentjes fluissterend weg. Het woud bood aan vele verschillende soorten een onderkomen. Dassen, herten en hazen, de tjiftjaf en de libel, ze leefden zij aan zij met de wezens van de Andere Wereld. Wat zou het vreemd zijn voor Deirdre om dat achter zich te laten. Het gebied van haar man, Dun na Ri, grensde in het zuidwesten aan het landgoed van mijn vader, maar nergens zou het zo zijn als op Zeven Wateren.

Zodra ik thuis was, zou ik erop toezien dat mijn jongere zussen hun feestjurken klaar hadden liggen voor het feest van die avond. Ook zou ik gelegenheid zoeken om Vader alleen te spreken; ik wist dat hij zich zorgen maakte om de vermoeidheid van Moeder en ik hoopte dat ik hem kon geruststellen. Vervolgens zou ik mijn moeder laten weten dat alles in orde en onder controle was. Wanneer mijn twee ooms, die allebei druïde waren, zouden arriveren, zou ik met hen moeten spreken. Aan Conor hoefde ik alleen maar te vragen of hij instemde met het lenteritueel en de inwijding van het huwelijk. En Ciarán wilde altijd een plek om zich te kunnen terugtrekken. Hij kwam vaak bij ons thuis om Sibeal in te wijden in de leer van de druïden; zij zou hoogstwaarschijnlijk zelf over een paar jaar toetreden tot de orde van druïden. Het was één ding om zijn jonge student in de tuin of een rustige kamer te onderrichten, een huis vol gasten was nog iets heel anders. Ciarán voelde zich absoluut niet op zijn gemak in een groot gezelschap. Daar kwam bij dat hij soms zijn raaf meenam en de meeste mensen bang waren voor het beest. Het bospad versmalde zich terwijl het tussen vlierbomen door kronkelde, waarvan de ranke takken beelden opriepen van voorovergebogen bosnimfen. Het gebladerte bewoog in de wind en ineens kreeg ik het koud. Iemand sloeg me gade; ik voelde het. Om me heen kijkend, zag ik echter niemand. ‘Wie is daar?’ riep ik. Maar het bleef stil op het gefluister van de bladeren of het geluid van een overvliegende vogel na. Ik kreeg er kippenvel van. Ons

huis was zeer goed bewaakt, de bewapende mannen van mijn vader waren de besten in de omgeving. Bovendien bood het woud zijn eigen bescherming. Niemand kon er zomaar stilletjes binnensluipen. Als er iemand van ons huishouden in het bos zou zijn, waarom had die dan geen antwoord gegeven?

Op ongeveer honderd schreden vanaf het pad bewoog zich iets onder een groepje eikenbomen. Ik bleef als aan de grond genageld staan en kneep mijn ogen half dicht, maar er verroerde zich niets. Ik zette drie stappen en hield weer stil, mijn huid tintelde van angst. Er was daar iets. Geen hert of wild zwijn, iets anders.

Terwijl ik me doodstil hield, tuurde ik in de schaduwen onder de bomen. Maar het enige wat ik zag, waren de speelse patronen van licht en schaduw. Onder de zware takken van de eiken leken zich onmetelijke ruimten te ontvouwen, alsof het een toegangspoort betrof naar een andere wereld die zich over een groot gebied uitstrekte, weidser dan de werkelijkheid toestond. Er werd verteld dat het woud van Zeven Wateren inderdaad toegang bood naar de Andere Wereld. Het betreden van die wereld was een wonderlijke ervaring maar er kleefde ook gevaar aan omdat de tijd daar anders verstreek dan in de wereld van de mensen. Men kon er een nacht verblijven en bij terugkeer beseffen dat er in de echte wereld honderd jaar voorbij waren gevlogen. Het omgekeerde kon ook: je kon een half leven lang onder het Feeëvolk leven en bij terugkeer ontdekken dat er slechts een nieuw seizoen was aangebroken. Het was verstandiger om de toegangspoorten te mijden, tenzij je het avontuur boven alles stelde.

Plotseling trok iets mijn aandacht. Het was geen beweging, maar eerder iets van een... verschijning. Stond daar een man tegen een dikke boomstam? Een man gekleed in een schaduwgrijze mantel met capuchon?

‘Wie is daar?’ riep ik nogmaals. ‘Ik zie je wel! Kom tevoorschijn en maak jezelf bekend.’

Het drong tot mij door dat als er inderdaad iemand was, ik niet was voorbereid op een confrontatie. Ik kon mezelf in een gevecht niet verdedigen en droeg geen dolk. Daarom nam ik mijn rokken op en maakte me uit de voeten.

Op het geluid van mijn gedempte voetstappen op het zachte bospad na was het stil. Of hoorde ik nog een stel voetstappen? Ik ging harder lopen en wie het ook mocht zijn die mij achtervolgde, hij versnelde zijn pas eveneens. Algauw raakte ik buiten adem en ik

hoorde achter mij het gehijg van mijn belager die zijn achtervolging voortzette. Mijn hart bonkte wild in mijn borstkas en het klamme angstzweet brak me uit. Om mij heen leken de bomen heen en weer te zwiepen en het bos tolde, mij verleidend om het pad te verlaten en de beschutting van de bomen te verkiezen. ‘Dit kan ik er niet bij hebben,’ mompelde ik voor me uit. ‘Dit kan echt niet!’ Maar het hielp niet.

In mijn geest klonk een stem: *Clodagh! Clodagh, waar ben je?* In paniek struikelde ik over een steen en ik viel languit op de grond. Het duizelde me aan alle kanten tot ik besepte dat het de vertrouwde stem van mijn tweelingzus was en niet de spottende klank van mijn achtervolger. Ik ging rechtop zitten en streek mijn haren uit mijn gezicht, waarna ik erachter kwam dat mijn achtervolger – of die nu bovenaards was of een of andere menselijke onverlaat – op slag was verdwenen. Het woud leek vredig nu. De vogels floten hun lied, de bladeren ruisten in de bries en het pad strekte zich voor mij uit. Boven het bladerdak van de grote eiken scheen de zon en het was een perfecte lentedag.

Een aantal keren haalde ik diep adem voordat ik mijn zus antwoord gaf. Mijn rok was gescheurd en mijn rechterknie geschaafd. Even sloot ik mijn ogen om wat er zojuist was gebeurd te verbannen naar een uithoek van mijn geest. Mijn hoofd stond absoluut niet naar vreemde zaken, daar had ik het momenteel veel te druk voor.

Deirdre? antwoordde ik mijn zus. De tweelingen in onze familie verstonden de kunst via elkaars geest te communiceren. Ook mijn vader beschikte over deze gave. Zijn tweelingzus, tante Liadan, woonde in Groot-Brittannië, maar ondanks de afstand deelden zij hun gedachten al van kinds af aan. *Wat is er aan de hand?* vroeg ik mijn zus terwijl ik overeind krabbelde en de weg naar huis vervolgde.

Mijn haar! Ik heb kamille in het waswater gedaan en nu is het zo droog geworden dat het eruitziet als een bos gaspeldoorn! Zo kan ik niet trouwen! Waar ben je, Clodagh? Ik heb je nodig!

Ik bedacht me dat mijn zus Zeven Wateren morgen zou verlaten om een heel nieuw leven te beginnen in een haar onbekende omgeving en een nieuw huis. *Het komt allemaal goed, Deirdre,* liet ik haar weten. *Ik ben onderweg naar huis. Geen paniek, we verzinnen wel iets.*

Ik versnelde mijn pas en het duurde niet lang of ik zag het dak van

ons stenen onderkomen in de verte boven de bomen opdoemen. We woonden in een ommuurde burcht om indringers buiten te houden. Het mysterieuze woud met het meer dat eromheen lag, vormde een natuurlijke bescherming tegen gewapende aanvallen. Op verschillende strategische plaatsen in het bos had mijn vader ommuurde nederzettingen laten bouwen, waar een vrij man aan het hoofd stond met elk zijn eigen leger. Dat was nodig omdat het gebied van Zeven Wateren tussen de twee strijdende partijen van de Uí Néillstam in lag.

Ineens dwaalden mijn gedachten af naar de figuur die ik in de schaduw onder een eik had ontwaard. Was het mogelijk dat een spion de controleposten had weten te omzeilen en het woud was binnengeslopen? Waarom zou iemand dat doen? Ik huiverde bij de gedachte dat iemand mij zou ontvoeren en als krijgsgevangene zou meenemen. En dat hij mij alleen zou uitleveren op voorwaarde dat mijn vader de bewaking van zijn landgoed zou intrekken, of misschien nog erger. Waarschijnlijk was het geen goed idee om alleen zulke lange wandelingen door het bos te maken. Er werden wel eens mensen ontvoerd. Ik herinnerde me een vreselijk verhaal over een meisje dat niet meer was teruggekeerd. Tegen de tijd dat haar ouders wilden instemmen met de losprijs, was ze gedood. Het gerucht deed de ronde dat haar verminkte hoofd over de vestigingsmuur van haar vaders burcht was geslingerd.

Met deze geschiedenis in mijn achterhoofd liep ik recht in de armen van een grote man in een grijze mantel. Zijn sterke handen grepen mijn schouders ruw beet en ik schreeuwde het uit. De man liet me onmiddellijk los en ik deed een stap naar achteren, klaar om hem voorbij te stormen naar mijn veilige huis.

‘Au,’ teemde iemand anders. Ik zag een tweede man met zijn vingers in zijn oren achter mijn belager staan. ‘Wat een geschreeuw. Blijkbaar ben je het aanraken van vrouwen verleerd, Aidan.’

Aidan... Haperend ademde ik in en ik keek naar hem op in het besef dat de man die mij had vastgepakt degene was op wie ik met spanning had gewacht sinds mijn neef Johnny de boodschap had overgebracht dat hij bij het huwelijk aanwezig zou zijn. Ik kon me betere omstandigheden voorstellen om hem weer te ontmoeten.

‘Aidan!’ zei ik, en ik lachte ongemakkelijk. ‘Welkom! Ik dacht een vreemdeling tegen het lijf te zijn gelopen. Je hebt me enorm laten schrikken. Maar Johnny is dus gearriveerd?’ Wat was ik dom geweest: Johnny’s mannen droegen zonder uitzondering een grijze

mantel om niet op te vallen in het bos. Zowel Aidan, die ik kende, als de andere, mij onbekende krijger droeg zo'n grijze mantel. Beide mannen hadden de kenmerkende gezichtstatoeages die duidelijk maakten dat ze bij de gewapende troepen van Johnny hoorden. De tatoeage van Aidan stelde een leeuwerik voor en die van de andere man een vos.

'We zijn nog maar net aangekomen,' meldde Aidan terwijl hij mij lachend aankeek. Ik vroeg me af of hij mij sinds de laatste lente, toen hij als lid van het escorte van mijn neef een bezoek had gebracht aan Zeven Wateren en zijn interesse in mij had laten blijken, was vergeten. 'Ik wilde je geen angst aanjagen. Is alles wel goed met je?'

Hij was nog even aantrekkelijk als ik me herinnerde: groot en breedgeschouderd met een karakteristiek gezicht, mooi bruin haar en vriendelijke ogen. Zonder twijfel de knapste man uit Johnny's leger, dat wil zeggen, van de mannen die ik had ontmoet. Mijn neef was de leider van een leger elitekrijgers en van een vestiging waar hij mannen in alle aspecten van het gevecht trainde. Zijn persoonlijke bewakers waren de besten van de besten. Als mijn vaders erfgenaam bracht hij een deel van het jaar op Zeven Wateren door, samen met vijf of zes persoonlijke bewakers. De andere man staarde mij in afwachting van het antwoord op Aidans vraag aan. Maar toen ik mijn mond opende om te antwoorden, sprak de man. 'Dit moet een van de vele nichten van Johnny zijn, te zien aan het helderrode haar. Wie van hen is het, Aidan? Niet de baby, dat is duidelijk. Ook niet de oudste, want die hebben we al eerder ontmoet. En niet de zieneres. Je bent ook niet een van de verminkten van Harrowfield, en zeker niet degene die morgen gaat trouwen. Ha! Ik denk dat ze de nicht is van wie je de naam net iets te vaak hebt genoemd, Aidan. Was ze niet voorbestemd voor het huishouden, de was en het koken, dat soort zaken?' Hij gaapte omstandig. 'Het spijt me, maar ik kan me niets saaiers voorstellen.' Zijn opmerkingen kwamen hard aan en ik zocht met moeite naar woorden om hem van repliek te dienen.

'Cathal!' Aidans gezicht was rood aangelopen. 'Trek je niets aan van mijn vriend,' zei hij verontschuldigend, terwijl hij zich tot mij wendde. 'Ik blijf aan de gang om hem een beetje fatsoen bij te brengen, maar tot nu toe is dat me niet gelukt.'

'We zijn krijgers, geen hovelingen,' zei Cathal gespeeld verveeld. 'Aan fatsoen heb je op het slagveld helemaal niets.'

‘Je bent nu niet op het slagveld, je bent te gast bij een gerespecteerd clanhoofd,’ beet ik hem toe, niet in staat mijn ergernis te verbloemen. ‘We houden ons hier aan de gangbare omgangsvormen en goede manieren. Misschien was mijn neef zo druk met de beschrijving van onze karakteristieken dat hij vergeten is je daarover in te lichten.’

Cathal schonk me een indringende blik.

‘Clodagh, ik schaam me diep voor de grove houding van mijn vriend,’ zei Aidan terwijl hij mij zijn gebogen arm aanbood. ‘Hij heet Cathal en komt net als ik van Whiteshore. Johnny liet hem vorig jaar achter op het eiland en misschien had hij daar nu ook moeten blijven. Het spijt ons dat we je van streek hebben gebracht.’ ‘Spreek voor jezelf,’ mompelde Cathal kortaf.

Ik had mijn twijfels of ik me wel aan zo’n onaangenaam heerschap wilde voorstellen, maar als dochter van het clanhoofd had ik geen andere keus dan om me aan de plichtplegingen te houden; zeker ook omdat hij een vriend van Aidan was, hoe onwaarschijnlijk mij dat ook leek. ‘Ik ben Clodagh, de derde dochter van heer Sean en vrouwe Aisling,’ zei ik gereserveerd. ‘Welkom op Zeven Wateren. Ik ben verbaasd je hier te ontmoeten.’ De oever van het meer was niet ver van de vesting, aan de voet van een met gras begroeide heuvel met aan weerszijden het bos. Als ze zojuist gearriveerd waren, hadden ze waarschijnlijk hun spullen al uitgepakt.

‘Cathal wilde een wandeling langs het meer maken,’ legde Aidan uit. ‘Je ziet er nog steeds ongerust uit, Clodagh. Ik verzeker je dat Johnny alleen maar goede dingen over jou en je zusters heeft verteld, en wij zijn bekend met de huisregels van heer Sean. Ik verontschuldig me nogmaals voor Cathals onbedachtzame woorden. Hij heeft een grote mond maar bedoelt het niet slecht. Zie ze als nietszeggende klanken.’

‘Dat klinkt vreemd uit de mond van een muzikant,’ hoonde Cathal, met een afzijdige houding uitkijkend over het meer alsof het gesprek hem niets interesseerde.

De vorige lente en zomer hadden zijn krijgsmakkers Aidan af en toe overgehaald om zijn harp te bespelen na de avondmaaltijd. Hij bleek een getalenteerde bard, wat mij aangenaam had verrast. Johnny’s mannen waren immers krijgers, gericht op destructie, in tegenstelling tot een bard die iets moois creëert. Het leek mij dat wanneer je van beide iets had, je in tweestrijd leefde inzake veel onbeantwoorde vragen.

‘Ik hoop dat je weer voor ons zal spelen nu je hier bent,’ zei ik. Aidan glimlachte, waarbij er een kuiltje bij zijn mondhoek verscheen. ‘Alleen als jij ook voor ons speelt,’ verklaarde hij met een twinkeling in zijn bruine ogen.

‘Misschien,’ antwoordde ik terwijl ik de redenen waarom ik me zo verheugd had op zijn komst in gedachten naliep en besloot dat zijn aanwezigheid al met al die van de nare Cathal goedmaakte. ‘Illann, de verloofde van mijn zus, heeft een stel muzikanten meegenomen om op de bruiloft te spelen. Maar ik neem aan dat je hier nog wel een poos blijft, dus er is gelegenheid genoeg.’

‘Als je Aidan zo aankijkt als je nu doet, wil hij zeker iets voor je spelen,’ liet Cathal zich ontvallen. ‘Hij versiert maar al te graag een vrouw met zijn liefdesliedjes. Neem hem niet te serieus, dat is mijn advies.’

‘In het onwaarschijnlijke geval dat ik je advies kan gebruiken, zal ik je erom vragen,’ diende ik hem van repliek, naar ik hoopte niet al te bits. ‘En je kunt je opmerkingen over mijn zusters voor je houden. Als ik je nog eens dat soort dingen hoor zeggen, dan...’

‘Wat dan?’ Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Ga je het je vader vertellen? Of sla je me in mijn gezicht? Ren je huilend weg?’

‘Stop daarmee, Cathal!’ Aidan kromp beschaamd ineen. ‘Hij meent niets van wat hij zegt, Clodagh. Mogen we je nu naar huis begeleiden?’

‘Zo meteen,’ antwoordde ik, waarna ik me tot Cathal wendde. ‘Ik zal Johnny vragen om je op staande voet weg te sturen,’ vertelde ik hem, hoewel ik wist dat mijn neef dat niet zou doen. Hij had altijd zijn eigen strategie bij de keuze van de mannen die hij in zijn escorte opnam, zelfs wanneer het om een familiefeest zoals de bruiloft ging. ‘Ik weet dat hij hoge eisen stelt aan de mannen die hem escorteren. Het hanteren van een wapen, spoorzoeken of de omgeving verkennen is niet voldoende. Het is de hele manier van leven waar hij waarde aan hecht. Als jij tegen iedereen zo bot bent, snap ik niet waarom hij jou nog zou willen meenemen. Je moet over kwaliteiten beschikken die anderen onbekend zijn.’

Ik verwachtte een scherpe reactie maar Cathal haalde alleen zijn schouders op. Terwijl we naar de burcht liepen, hadden Aidan en ik het over muziek. Zijn vriend volgde ons zwijgend.